

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Релакции: 25-41.
Дружарей: 25-26.
В СПРАВЕ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМИ-
СТРАЦІ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИЖИВНИКА
25 сот.

Za zgodność: Lipanowicz
stary sekretarz.

формально Штаремберг не є більше „головним командуючим“, бо має суперечки з віденським командантом, майором Фрейом. І Штаремберг і Фрей мають серед віденських гаймверів своїх симпатиків. В останніх днях прийшло вже до перших організаційних злук обох груп, так що правдоподібно в недалекому майбутньому в Відні настане лад в гаймверівському таборі.

Інакші відносини в Тиролі та Форарльбергу. У Форарльбергу взагалі віддавна звязок з централею гаймверів не такий сильний, бо гаймвера там підлягає (якою кермує майор Мат) краєвому старості. Подібну позицію хоче здобути для тирольської гаймвери провідник д-р Штайдле. Отже в тих двох краях організації гаймвери не слухають команди Штаремберга.

Зате той останній сильний тим, що йому підлягає організація гаймверівських залізничників та — від кількох місяців — міцна організація „фронткемпферів“.

У програмі на найближчі тижні вже знову стоять паради та дефіляції гаймверів у різних місцевостях Австрії. Мають вони задокументувати, що австрійська гаймвера не розпалася та все ще є фактором, з яким слід політикам рахувати. Ясно, що й соціальні демократи зроблять своє. Вже появилася програма великого походу їхнього республіканського „шунбунду“ до Айзенштадту, головного міста Бургенлянд. Отже й цього річна весна в Австрії буде мабуть досить бурливою — зрештою без поважніших наслідків.

Віденсь.

Засновуймо бурси!

Важне актуальне діло.

Відомо нам усім понад усякий сумнів, що число нашої молоді в наших середніх школах (приватних і державних) з року на рік зменшується в арифметичній прогресії. Те саме в з нашою молоддю і в польських середніх державних школах, що густою сіткою покрили весь простір, заселений українською масою.

Доказом на це останнє явище є та багатомовна обставина, що в деяких польських середніх державних школах у Галичині зовсім нема учительських посад української мови, а навіть і гр.-кат. катехитів.

Навпаки число польської молоді по польських середніх школах на українських територіях зростає постійно, хоч зростає й число польських середніх шкіл. І не гадаймо, що наші щасливі євусіди думають, що вже мають за багату цих шкіл. Ні! Навпаки. І так три роки тому в сам наш Великий мав наш великий „приятель“ проф. Станіслав Грабський відчит у Коломиї на тему середньої школи та статистичними цифрами докажував, що полякам ще далеко до того числа середніх шкіл загально-освітніх (а нема вже що казати про середні фахові школи!), яке повинно би в них бути в порівнянні з західно-європейськими народами.

А який висновок зробимо, тепер про число нашої молоді в наших середніх загально-освітніх школах, в польських державних, ще й на згадку про скасування трьох наших гімназій в осені минулого року? Не згадуймо вже про стан на наших північно-східних землях. В обох наших львівських гімназіях за останніх десять літ фреквенція зменшилася на половину або й ще більше. Пригадаймо, що вже давно зачинили філію нашої перемиської гімназії, що зменшилася фреквенція в нашій станіславській гімназії, а коломиїська гімназія готова зовсім упасти. Чи думаємо ми щось з цим робити?

Є, здається, в нинішню тяжку хвилину два способи, щоб зарадити згаданому лику: щоб

збільшити фреквенцію в наших середніх школах загально-освітніх і фахових і в таких самих державних.

Перший спосіб — загально-відомий і загально випробований, ще в XVII та XVIII віці, коли наше загальне положення було дуже схоже на теперішнє. Маю на думці бурси. Як колись їх творили при своїх школах наші церковні братства, так тепер мусять їх творити наші установи.

Але коли питомці наших давніх бурс були учнями лише наших братських шкіл, теперішні наші бурси мусять своїх вихованців посылати до всяких шкіл. Наші нові бурси мусять бути тим животворним чинником, що плекатиме любов до всього рідного і не дасть молодому поколінню денационалізуватися.

І саме в кожному великому місті, де в різні не наші школи і в кожному меншому повинна повстати новітня бурса для бідної, але найадібітнішої селянської дітвори та молоді, якій батьки будуть довозити харчі, так, що готового гроша буде треба лише на хату. Це були би бурси на зразок селянської гімназійної бурси в Перемишлі та на зразок тих інтернатів, що їх мають ОО. Студити у Львові та Мала гр.-кат. Семинарія.

Такі бурси дадуть також і утримання для наших учителів, або народних або гімназійних, бо треба, щоб в них був добрий педагогічний провід і нагляд. Такі бурси повинні заповнити польські середні школи нашою молоддю. В кожній гімназії мусів би бути і гр.-кат. катехит і вчитель української мови, що стали би разом і опікунами нашої молоді в школі так, як це було майже всюди в наших містах при кінці минулого століття та подекуди ще з самим початком теперішнього. Тоді ми не були ще так сліпо захоплені думкою, щоб творити власні приватні гімназії, зрікаючись добровільно готових державних гімназій і недоцінюючи їх значіння та ваги.

Педарог.

Дитячі садки.

IV.

Моральне, естетичне і суспільне виховання повинно в дитячих садках йти по лінії використання вражень дитини, які вона на кожному кроці відбирає. Небо, городець, нутро самої домівки — це найкращі річі, які можуть і повинні стати чинниками вище згаданого виховання. На красі природи, здоровому співжитті, дитина перейметься дійсно моральними поглядами. Підставою ведення дитини у садку мусить бути те, щоб дитина до всіх спостережень доходила сама на підставі досвіду. Пороблені з тою дитиною висновки будуть далеко сильніші, як деякі ради та поучення учительки.

Дитячий садок — це не школа читання та писання, це школа життєвого досвіду у всіх ділянках... Тут мусить використати гін до безнастанової активності дитини. Рационалізація вчинків дитини з боку вчительки — повинна раз на все уступити, бо все те, що для нас видається нерациональним, для дитини є таким з огляду на специфічну її психіку. Мені доводилось бачити, як учителька дуже часто упоминала дітей, щоб цього чи тамтого не робили, бо воно гупе і недобре, але це не робило на дітей ніякого враження. Не можна заперечити, що учителька мусить поучувати, бо вона натсе, але всяке поучування не повинно попереджувати факту; а повинно випливати із кожного вчинку дитини.

Співжиття дітей у садку є найкращою школою суспільного життя. В ній розвивається інстинкт до життя в громаді, шляхотна ривалізація, любов до других, яка вимагає підпорядкування своїх особистих інтересів інтересам загалу. Це може видатись декому неімовірним, але я мав нагоду ствердити по захоронках, як то старші діти опікуються молодшими, разом з ними бавляться, та якийто звязок панує між ними.

Зерно такого виховання в дитячих садках — видасть у пізнішому житті гарні овочі.

V.

Осталось ще національне виховання, яке є чи не найважливішим завданням наших дитячих садків. І це виховання мусить будувати на вроджених диспозиціях дитини, а зокрема зацікавленні. Самі книжки — за мало розбуджують зацікавлення. Дитині потреба образів і переживань. Патріотичні пісні, деклямації, відповіді дитячі представлення, образи з нашої історії, а вкінці прогульки до історичних місцевостей, могил, руїн — це найважливіші чинники національного виховання... Пізнання різних околиць нашого краю, образове представлення життя людей: збудить у дитини велику любов і пошану до всього, що своє, що рідне.

Оповідання при допомозі світляних образів, оповідання з часів гетьманів, козаччини, та не-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛО“ З ДНЯ 18. КВІТНЯ 1931.

Д. ГРЕГОЛИНСЬКИЙ.

3)

„Тіни забутих предків“.

(Докінчення.)

VII.

Чи був І. Ш. Гербурт ворогом унії або бо-дай її противником?

Збереглася його довша промова п. н. „Zdanie o narodzie ruskim“, яку він виголосив перед лицарством в обороні прав Русі (в часі т. зв. московської конфедерації в р. 1613). Ця промова є найкращим доказом, що не проти унії, не проти католицизму виступав Гербурт, бо сам був римо-католиком — він боровся проти тих, котрі — говорячи його словами — „бажають, щоб Русі не було на Русі“, бо та Русь тоді то ще жива численної шляхти руських земель традиція, то ще „звичай, якого повна є його батьківщина“.

Для характеристики ментальності цього оборонця руськості і вірного сина „Русі закону римського“ наведемо бодай деякі виїмки з його довшої промови-апології, які також дадуть ясну відповідь на вище поставлене питання дотично відношення Гербурта до унії. Він говорив:

„...Та є колотечна, яку зачали з братією і кровю нашою — з руським народом і ця колотечна є неначе рана в серці... Але чого вони хотять від того заціного народу... і до якої цілі примують? Того я ніяк зрозуміти не можу. Бо як хотять, щоб Русі не було на Русі, то це є річ неможлива так, якби їм хотілось, щоб тут море було коло Самбора, а Бєсьчад коло Гданьска... Ніякий розум, ніяке насильство не може допомогти, щоб Русі не було на Русі. А щож булоб, колиб ко-мусь захотілось, щоб поляки не було в Польщі?“

...Але коли бажаєте Русь подискати до нашої вселенської віри римської і до єдності привести, того я не гаю, як тільки це достойно чините і по науш Господа Ісуса Христа... Так я це розумію і так кожний поштаній шляхтич говорити має: „Будьте, просимо, нашої шпанської віри, бо вона є безсумніву одинока, добра і чесна і докази цього має непомильні. Але коли на-

сильством бажають вас приневолити, то здоровля своє при вас і перед вами положимо...

...Але чогож хотять від них? Щоби папезниками були? Яким способом того хотять, чи так, як Спаситель казав, навчаючи, пророкуючи, чуда творячи? І ов-шім не тільки вони (поляки), але і я кс. Крупецького буду уважати апостолом. Але гайдуками церкви забирати, позвати на трибунал гнобити, попів лапати, монахів виганяти — то не годиться з волею і наукою на-шого Спасителя. (До тих, що це роблять) радше ужити такі слова: Шукате свої користі, а не Христової... Тож я в тій справі кажу: „Якщо з християнської любови хотять їм (православним) показати ліпшу дорогу, нехайже слухають Господа і Бога нашого, котрий сам є дорогою, правдою і життям; але коли в індії шукає еспанець золота, а в руських владодствах шукають грошей, то нехай занепають того рода „богослуження““.

Та це були не тільки слова — він у своїм старостві слова переводив у діло: не дозволяв кривдити „братію і кров свою“. Бо І. Ш. Гербурт був мужем діла, а не слів...

VIII.

За те своє непохитне становище супроти польонізаційної політики, мусів Гербурт понести всі конеквенції... Безоглядна нагілка протиги-ків була його хлібом насущним. Та це за мало було для них, вони всі сили напружили, щоб його обезоружити.

А саме І. Ш. Гербурт оснував в Добромілі важну трибуну — власну друкарню. Тут вихо-дили ті „пісма“, на які нарікає вище цитований польський історик. Тут виїшли також друком твори Длугоша і Оріховського (Ст. Оржеховскі) й інші¹⁾. Побіч творів публіцистичних в обороні Русі, особливо хроніка Длугоша уважалась тоді небезпечним твором на Русі, бо узгадуючи історію Русі за Нестором, скріпляла тут тради-

¹⁾ Для прикладу, які твори публіцистичні тут появ-лялись, наведемо бодай отсі: „Диспута Гриця з до-лем“; — пізніший титул „Геральд у боротьбі з чесною-тою“; „Спосіб адержування татарів“ — оба твори Гер-бурта. — „Діялог о обороні України“. Тут виступає: шляхтич, українець, жовнір і сатир. Автором цього тво-ру був. В. Кінький також „Руси закону римського“.

ції княжої доби. Таксамо твори перемиського лат. каноніка Оріховського, що належав до „Руси закону римського“ і також брав в оборону Русь православну, були в очах польського еле-менту критичними. Тому на інстанцію польської шляхти воевідства Руського видані 6 книг хроні-ки Длугоша були заборонені королівським де-кретом, а Гербурт одержав наказ безпробовочно замкнути друкарню і йому вичено процес кри-мінальний (акціоном криміналем).

Та на тім не кінець. Коли в р. 1616 вибрала українська шляхта Гербурта послом до сойму, то польська шляхта, щоб не допустити його до соймової трибуни, уневажнила цей вибір, покли-куючися на кримінальний процес за добромил-ськй видання.

Безперечно найбільшим ударом для цього висококультурного чоловіка було замкнення його культурної ділянки — друкарні. Видно це з його листа до свого найбільшого ворога, лат-епископа перемиського Сеціньського. Гербурт пи-сав до єпископа так:

„Охоронить Господь Бог в милосерді своїм нашу батьківщину від еспанської інквізиції, якої та найваж-ніша штука, щоб ніхто не мав вольности, на котрій добро суспільне полягає, і щоб не говорив, ані не пи-сав, ані друкував — тільки те, що кажуть майстри не-волі. Маю я повну надію в ласці Божій, що те, що з друкарні добромилської вийшло в світ, принесе мені і мому домові благословення, а батьківщині потіху...“

Хоч замкнення друкарні його дуже боліло, але духово не зломало. У боротьбі з ворогами Ру-си він і помер в 49 р. життя, дня 31. грудня 1616 р. з вірою в кращу будучину своєї коханої батьківщини.

IX.

Для характеристики його фондаций для цер-ков і монастирів наведемо приклади, яких добу-менти до нині задержалися. В Мостиськах уфу-дував він церкаву св. Юрія (нині не існуючу) і для неї дарував „двірєк з садом і огородем у місті при валі лежачий, названий „Вуїне“. Рівночас-

давніх наших змагань перенесуть буйну уяву дитини в світ ідеалів.

Під оглядом національного виховання дитячий садок мусить з одної сторони захищати в маленьких душах великий патріотизм, а з другої сторони ґрунтувати його на доброму розумінні та відчутті найважливіших історичних моментів, які в житті народу відіграли рішучу роль.

VI.

Накінеш кілька слів про можливість реалізації інших згаданих завдань у дитячих садках. Хтонебудь міг би закинути мені, що в дитячих садках перебувають ще надто малі діти, щоб можна братися за реалізування так широкого і трудного плану виховання.

Не треба забувати, що вже від колиски по-

чинаються виховуючі впливи на дитину. Нема нікого, хто хотів би, щоб дитина все відразу зрозуміла. Вона цього зробити не в силі і ми навіть цього вимагати не можемо. Треба дбати тільки про те, щоб дитина це відчувала. Бо зрозуміння прийде з часом. Коли це зрозуміння прийде на відповідні почуття, тобто на приготування ґрунту, яким є підсвідомість — то тоді можна мати певність, що і почуття, освічене зрозумінням, буде твердою, непорушною скалюю в духовному житті дитини. А це головна ціль дитячих садків витворити такі глибокі почуття моральні, естетичні, суспільні та національні.

Ось у чому лежить парність дитячих садків, яку повинні зрозуміти усі.

Степан Конрад.

Перший берестейський в'язень перед судом.

Розправа проти п. ІВАНА ЛІЩИНСЬКОГО, б. українського посла до польського союму, перед львівським судом.
(Другий день розправи).

Для 18. п. м. в початку розправи оголосився ще до оборони сенатор д-р Горбачевський, після чого вів свідок д-р Осип Вишатицький, заступник старости в Жонкі, який в ролі делегата староства був на вічу в Мостах Великих. Він візнає, що посол Ліщинський почав свою вічеву промову припадком декларації Українського Парламентарного Клубу з союму, яку вголосив посол Бачинський, а потім сказав, що „варшавський сойм не є нашим соймом, бо наш сойм буде колись у Львові“. Чи посол Ліщинський розумів під тим сойм незалежної України, чи сойм автономічної Галичини під Польщею, свідок не пам'ятає. Далі посол Л. на вічу критикував політику Польщі супроти українців, твердив, що Польща у Сх. Галичині адірає податки, а українському населенню нічого не дає, бо всі гроші йдуть на потреби поляків на Заході, тоді, як українські інституції і товариства не мають ніяких державних допомог. З промови посла Ліщинського дихала ненависть до Польщі, посол Л. говорив, що Польща лиш буде воєнні літаки, а український селянин літаками не літає, лише їздить волами, і ті літаки нам не потрібні. В цій промові згадувалося теж про те, що Польща колонізує Сх. Галичину, а український селянин не може купити клатника землі, наше село бідне, понадає в нужду і ця нужда пануватиме доки, доки український нарід не стане господарем на українській землі, не захопить влади у свої руки.

По тих словах посла Л. віче розв'язано, після чого посол Ліщинський просто кидався на комісара староства, нинішнього свідка та погро-

ло скріпляє авторитет і матеріальне становище священника і служби церковної, уриваючи „від всяких податків, чиншів, паянщин і інших тягарів замкових і міських“, дозволяє „вируб дерева в лісах мостових староства і молоти в млинах без міри“. „А якби лучилися якимось скарта на священника або людей зі служби церковної, тоді судити їх має не хто інший, тільки перемиський Уряд Духовний“. Видно, що І. Ш. Гербурт не мав довіри до тодішніх судів! Переконався сам на собі.

В Добромилі, резиденції Гербуртів, було дві церкви (тепер одна), на присілку Гучок — дві дерев'яні (тепер нема жадної). І. Ш. Гербурт уфундував ще в Добромилі монастир оо. Василіян, який до нині існує. А саме до Добромилі повтікали перед татарами зі сходу оо. Василіани і треба було для них пристановища. Шкале, що вони втікали якраз до Добромилі! Видко слава І. Ш. Гербурта на мецената далеко лунала.

X.

Чиж І. Ш. Гербурт „чужинцем“ для нас? Чи „чужинцем“ той, що словом, пером і ділом обороняв — кажучи його словами — „права великого і щасливого Народу Руського, з якого кров моя і якому безправно діється“, і що „готов був життя своє в Русю і за Русь покласти“? Чи руйна його, колись гордою замку не в наших історичних руйнах — чи українська молодь може їх уважати чужинцями?

Саме цього року минає 330 літ як він розпочав свою кипучу діяльність для „щасливого Народу Руського“ в Перемиській Землі. Тому побажати, щоб в річницю його смерті *дня 31. грудня* дошвидко його поминали не тільки Добромильщина, але й ціла Перемиська Земля!

Діяльність І. Ш. Гербурта освітлив наш відомий і заслужений історик В. Липинський, з якого брали черпаємо матеріал до діяльності І. Ш. Гербурта, доповнюючи матеріалом з схематичного Чер. 1879 р.

жував. На запит вотапта свідок признається, що по українськи розумів слабо і пригадає собі, що слово „державна“ він переклав по польськи словом „ржонд“.

На запит оборонця д-ра Шухевича свідок пригадає собі, що був і на інших вічах, де промовляв посол Л. та що інші промови обвинуваченого були тактовні, коректні і не антидержавні.

Далі оборонець д-р Шухевич доказує, що посол Ліщинський, як член УНДО, не міг на вічу відчитувати декларації, яку вголосив у союмі голова радикальної партії д-р Бачинський та що зізнання свідка Вишатицького в свідчому судді про ту декларацію минаються з правдою. Оборонець д-р Шухевич примушує також свідка признається, що він не розумів українського слова „самоурядування“, а підсудний посол Ліщинський питає свідка як по українськи в „українська людськість єст шпеслядована, гнембона і кшівдзона“, але свідок не зміг перекласти цих слів. Предсідник трибуналу перериває питання словами: „Тут нема ісенції з української мови“.

Прокуратор Ліши додає, що свідок, наприклад, знає німецьку мову настільки, що міг би переповісти по польськи зміст опери у віденському „Бургтеатрі“, але по німецьки не міг би того змісту оповісти. Так само і щодо змісту промови посла Л. свідок не може чого пояснити по українськи.

Свід. Ліщинський, командант постерунку в Мостах Великих візнає: Посол Ліщинський говорив на вічу, що за мільони, зібрані з податків з українських хлопів, поліпшувались на заході польської господарки і культури, а в Сх. Галичині нужди. В українських школах діти вчать по польськи і забувають рідну мову, і ця левота буде так довго, аж український нарід силою скине польське ярмо. Промова в кожнім слові мала отруту ненависти до всього, що польське, з кожного слова було видно, що посол Ліщинський бажав відорвати Сх. Галичину від Польщі і створити українську державу.

Свідок візнає, що він родом з Лежайська, знає українську мову добре і навіть записав собі зараз на вічу деякі слова з промови посла Ліщинського.

Предсідник трибуналу питає, чи посол Л. говорив про колонізацію, при чім додає, що колонізація нічим українцям не шкодить.

Свідок пригадає собі, що посол Л. говорив про колонізацію і що спровадження мазурів до Сх. Галичини шкодить українським селянам, бо виривав від них ту землю, яка належить лише українцям. Про потребу угоди і співжиття поляків з українцями посол Л. не промовляв.

Свід. Іван Стецько з Ланів, робітник, візнає, що був на вічу в Ланах, чув промову посла Ліщинського. У промові говорилось про вибори, про школи, а учасники віча скаржилися самі, що Польща парцелує у Сх. Галичині землю між мазури, тому посол Л. обіцявав, що буде про те промовляти в союмі. Свідок каже, що в його селі була за Австрії школа українська, а тепер з тої школи зробили польську і тому посол Ліщинський радив робити палебюцит, щоб школа була українська.

Далі свідок енергійно і рішуче твердить, що посол Л. не говорив, начеб то українці повинні вхопити за багнет, що колись над львівським магістратом був жонто-блакитний прапор і анов мусить бути, що колись ми мали українське військо і анов мусимо мати.

Свід. Яцко Рибак, предсідник віча в Ланах, візнає під присягою, що він аж тричі зміст промови посла Ліщинського не пригадає собі і нічого не пам'ятає.

„Новий Вертеп“

ПРЕМІЄРА.

Викторія 21. IV, в салі Лисових Почаєво в год 8 веч.
— Вікети правіше в Союзній Балері від 9—12 і 2—7.
Позабрині в афішах.

Свід. Миз. Гарасим каже також, що нічого не пам'ятає, але твердить, що посол Л. не говорив: „Тепер іде політична боротьба, а як буде треба, то і на багнети підемо“.

Свід. Камуба, постерунковий зі Ширця, пригадає собі такі слова промови посла Ліщинського: „В р. 1918 над львівським ратушем повила українська хоругва, але поляки зграбували її і через те тепер біда народова, бо український хлопець гине з нужди, а мазури забирають землю“. Свідок твердить, що промова посла Л. не 100 проц, але 1000 проц була антидержавна. Свідок записував промову посла Л., а посол Ліщинський говорив до народу: „Дивіться, він записує, але я нічого не боюсь!“ Свідок каже, що лише тому не розв'язав віча, бо боявся сповомігати поліцію, знаючи, що селяни одного поліціанта не послухають.

Свід. Іван Стецько, сконфронтований з останнім свідком знов твердить, що все, що візнав поліція Камуба не відповідає дійсності.

Обор. д-р Шухевич виказує на підставі візнань свідка, що Камуба візнав перед свідком суддею інакше як тепер та що він до розправи приготувався. Предсідник трибуналу авертає увагу, що д-р Шухевич повинен би говорити спокійніше. Далі свідок Камуба знов твердить, що посол Ліщинський на вічу говорив і таке: „Ма українці знов колись вхолимо за скоростріли і кріси й підемо воювати“, та що посол Л. казав таких антидержавних слів, як „мазури“, „наша руська земля“, „Україна“.

Оборонець д-р Старосольський: Чи слово „мазур“ є таке дуже антидержавне? (На салі сміх, предсідник грозить, що викине публіку зі салі).

Д-р Старосольський: Чи це правда, що ви, пане свідок, називали в салі посла Ліщинського бандитом?

Предсідник трибуналу: Ухилися це питання. Підсудний посол Ліщинський: Завлягаю, що ціле зізнання цього свідка є неправдиве!

Свід. М. Шпалькенштайн, командант постерунку в Ляхівці, візнає, що на вічу у Верхраті посол Ліщинський зразу промовляв про вибори, потім казав, що населення Сх. Галичини платити найбільші податки, і що за те українцям навіть не дають своєї школи лиш польські а яких діти не розуміють, що говорять вчителі, тому треба школи бойкотувати. У промові згадувалося теж, що „ворони-мазури колонізують українські землі“. Коли посол Ліщинський побачив на вічу нинішнього свідка в мундурі поліціанта, то показав на нього пальцем і крикнув: „Там стоїть наш ворог!“ Хлопці, що були на вічу, почали тоді сміятися з поліції.

По перерві до оборони аголосився ще і д-р Олександр Марітчак, так, що тепер борються посла Ліщинського такі оборонці: д-р Старосольський, д-р Шухевич, посол д-р Олександрівський, посол д-р Загайкевич, посол д-р Біляк, сенатор Горбачевський Антін і д-р Марітчак.

Відак візнавав свідок Станіслав Віш, учитель з Верхраті, поляк. Він був на вічу, чув, що посол Л. закликав не посилати дітей до польських шкіл, бо там такі вчителі, як ось цей Віш, викривають душі української дитини і ачать незрозумілою мовою. У промові посол Л. висловився, що Польща старатиметься всіма силами адірати і знищити український нарід. Промова була крайне ворожа до Польщі, повна ненависти до поляків і зараз по вічу школярі діти під впливом віча не хотіли співати польських пісень, хоч перед тим співали.

Свід. Броніслава Вішова, вчителька з Верхраті, полька говорить, що посол Ліщинський промовляв ворожо для Польщі, закликав покинути працювати, організуватися, творити кооперативи, збільшувати багатство народу, а колись треба виступити зі зброєю, але тепер ще на зброю не відповіла пора.

Свід. Федко Чих, селянин з Верхраті пригадає собі, що посол Ліщинський проти Польщі не говорив нічого алого, лише закликав до єдності, згоди, праці і виступав проти „Сельробу“. Казав також, що треба українських шкіл по селах, бо мала дитина, яка мало ще вміє і рідною мовою говорити, не може розуміти польської мови.

Цей молодий селянин візнає розумно, розв'язливо й сміливо та викликає дуже корисні враження.

Федка Чиха конфронтують з Броніславою Вішовою і Чих твердить, що в промові посла Л. не чув нічого антипольського, а Вішова доказує, що ця промова була антипольська і то так дуже, що вона не могла далі слухати і вийшла зі салі, бо її заболіло польське серце.

— Перший винахідник авто. Відень вибудує пам'ятник для свого сина, що перший пробував здійснити ідею авто. Звався він Маркус і помер у 1898 р. на передмісті, в нужді, живучи на ласпі бідних креляків. Був це механік, що створив перший модель авто, але не зміг його використати так як його наслідники, що доробились

— Шпіонажа в Румунії. Черновецька преса містить новинку про викриття шпіонської організації в Констанці. Арештовано Степана та Юрія Іванових, у яких знайшли важкі документи призначені для більшовиків. Арештовані призначили, що їхня організація була розгалужена в цілій Румунії.

— Малир підробляв гроші. В Кімполонзі арештовано визначного малира Конст. Букатара, який у своїй ателіє підробляв фальшиві гроші по 1000 левів.

— Вимина погадав. Німецький прасський критик Август Штребель часопису „Богемія“ перейшов дозволені межі в своїй критиці, бо назвав співачку оперетки Сою Шайхер „зарозумілою гускою“. За це ображена артистка дала йому прикладно поличник. Справу такої гострої анимки думок розбиратиме професійна організація обох „пошкодованих“, а крім цього звичайний суд.

— Пятаков у Берліні. З Берліна подають, що тут у приїждів представник комісаріату народного господарства СРСР, Пятаков. Він веде переговори про фінансування радянських закупок в Німеччині.

— Конкурс на „красноармійські марші“. У Ленінграді проголосили конкурс на марші для червоної армії. Прийшло 15 композицій, але ні одна не заслужила навіть на призначення.

— Національний театр в СРСР. В секції мистецтва народного комісаріату освіти в Москві рішили від якогось часу закінчувати цілу низку поганих, ще на-пів приватних театрів у роді „малоросійських труп“, „циганських хорів“, „непмансько-жидівських колективів“ то-що, а на їх місце завести нові національні театри. А саме поставили вже в Москві: Інтернаціональний (за трупом англійською, французькою та німецькою), Індороменський (циганський), жидівський „Трим“, чувашський мандрівний і циганський інструктивний. Крім цього організується там український музично-драматичний театр і окрема українська „Студія“. У Ленінграді існують мандрівні фінський і естонський театр, оба державні, і український „Жовтень“. У Казані організується два татарські, а в Троїцьку (на Уралі) — третій; у Махач-Кала (Дагестан) — кримський; у Туркулі (Кара-Калпакська область) у кара-калпакській мові, у Грознім — чеченський, в Усть-Сисольську — театр Комі. Цього року повстануть ще дві національні театральні трупи — польська та осетинська.

— Спосіб на довше життя. Французькі виноградарі та власники великих виноградних фірм витратили великі гроші на рекламу французьких вин у світі. Вони переходять дуже тяжку кризу, бо відпала від них два великі ринки збуту: Бушва територія Росії та Америка. Головна афіша, задрукована ними, має поклики: „Пийте вино, а проживете довго“. На афіші як доказовий матеріал є виїмки з американської преси, яка стверджує, що в Спол. Державах умирає щораз більше людей від затроєного алкоголю. Якби американці пили замість нього — замість коктейлів, лікерів і горілки — вино, то жили би довше.

— Багате авто. Через Мілані переїхало цими днями авто, яке розкидало за собою банкноти по 10 лірів. Юрба билася за гроші. Поліція досі не вистежила, хто зробив собі таку дорогу забаву.

— Острів вигнання. Дня 8. ц. м. спеціальні поїзди вивозили з Нью Йорку на острів Еліс транспорт чужинців, які перебували нелегально в Зед. Державах. Всіх їх арештували й вивезли на цей „острів вигнання“, звідки тих нелегальних мешканців Зед. Держави відправляють до Європи. Сталось це для зменшення безробіття. Від січня до 8. квітня на острів Еліс вивезено 1121 чужинців.

3 театру.

ТЕАТР РІЖНОРОДНОСТЕЙ: „Спір за сержанта Грішу“, Арнольда Цвайга.

Історія описана в довгій відомій повісті німецького письменника, що здобув собі нею ім'я, розбита тут на довгу низку картин. Аж важко повірити, що це не перерізка з повісті, а перисва редакції сюжету та ідеї А. Цвайга.

Пісня має на меті показати страшене безглуздя війни, якої найстрашнішою рисою є непереможна лютість раз пушеного в рух механізму. Те, що в нормальній розвинутій суспільності є найцінніше: свобода одиниці та її індивідуальні прикмети, на війні стає зовсім безвартісним. Сюжет пісні Цвайга сильно нагадує відому сценарію у „Сесу Кальковської“, „Справа Яковського“; у „Сесу Яковського“ маємо приклад на жорстокий жарт сапної Теміди, тут людина падає жертвою холодною обдуманої системи милитаризму, що для піддержки престижу війни хапється кожної нагоди, щоб залаяти та обезлюдити безглузду масу армії.

Пісня Цвайга передає кількома сильними штрихами полководця настрої серед німецької

MICHELIN

новий рід опон
Витовт Транда, Львів, Подільського 2.

спіралі і забезпечені бони — поручає

відгуки дня.

Посвяточні дні.

Дуже не люблю посвяточних днів. Вони далеко більше сірі, як найсіріший будень, бо наступають по саїтан днях, які мають багато світла: Світлий понеділок, Світлий вівторок. Забуті на хвилю буденні турботи, вертуться як настирливий мухи і шумлять довкола голови.

Та чи тільки вони шумлять? Шумить кишеня буйним вітром, шумить місто від посвяточних сплетень, шумить голова від увільняючих карт та... інших напиків. Особливо ця остання робить багато шуму. Навіть ті, які закупили увільняючі карти скажуться на білу голову і виглядають як з хреста зняті. На те й Бог дав людині ніс, щоб занюхати то це, то те. Чоловік з картою не дармував на святах. Ходив від хати до хати і тільки носом повія — е!

Зараз делікатно закручував: — Ви цього року купили увільняючу карту. Господар ніякою! — Знаєте... я те... не купував. Прийде хтось — нічим почастувати.

Гість кривиться: — То нехай не воду. Я, наприклад, даю чай і солоду воду. Ви не повинні ширити деморалізації.

Господар крутився як на сковороді. Щоб як-так задобрити гостя, витягав найсильнішу. — Може? — питає несміло, відважно наливаючи.

— Тільки для вас це роблю! — м'як гість. — Просто не вмію відмовити.

Тому тепер шумить голова і в тих без карти і в тих з картою. А я все своє: Треба кінце ще карт... дозволяючи на алкоголь. Тоді ті, які купили увільняючі карти, не стидились би по святах гикати.

армії та добросер... та і людяність вояків з хвилюю, коли вони перестають бути автоматами для стрільниці. Є в ній трохи за багато дискусій і міркувань; без кількох таких як песа не втратила би нічого на своїй снізі; одна сцена дискусійного дебату між генералами заступає своїми аргументами всі інші дискусії.

Простота всього конфлікту неприкрашена ніякими побіжними його епізодами має на меті збільшити враження трагедії, що ускладнюється саме в найпростіших справах. Постановка всієї пєси стояла на рівні попередніх, ведених рукою великого режисера при співучасті першорядних артистів.

м. р.

МАЛИЙ ТЕАТР: „Интерес з Америкою“ — комедія на 3 дії Франка.

Ім'я автора не грає тут ролі: найкращий доказ, що польський перекладчик, а радше львівський режисер, попередивав її львокарними дотепами, зробив героя „американським поляком з Дрогобича“ та всю акцію переніс — до Львова. І не вийшло це ні трішки пєси на шкоду. Вона цікала й весела, а глядачі весь час потерпають разом із головним героєм пєси — нещасним „щасливим“ чоловіком, — яку ще кашу заварить його солодка жіночка. Шо-правда, центральну особову в цілій тій фамілійній авантурі є мала собачка, яка стає каменем образи у подружжя та спонукує жінку кинути чоловіка в моменті, коли він сподіється відвідати свого шефа, американця, від якого залежить уся його кар'єра. Яку тоді роллю відіграла секретарка жертви, яка відважилася назвати розкішно 4-ножне сотворіння „худобою“; хто більше подобався американцеві, ділова чорнявка чи пуста білявка; наскільки потрібними чи зайвими були на сцені такі інші допоміжні люди, як служниця, прокурент та льокай, — все це речі, про які шкода казати, як про зміст кримінального роману, якого ніхто не читає, коли йому зміст вже відомий. Гра артистів бездоганна.

(Ік)

3 кіна.

КІНО „МАРУСЕНЬКА“: „Нашою є ніч“.

Глядачі, що неохоче йшли до кіна, зражені титулом банальної пісеньки, бувають приємно розчаровані: це фільм гарна й цікава, може не так навіть сценарієм, як прегарними краєвидами Падерма й його околиць та сценами автомобільних і кінних перегонів, які емоціонують навіть — на екрані. Жак Міра і Мері Бель творять справді пару молодих небуденної краси й привади. — Надздаток творити невеличкий побутовий образок з царини „чорної екзоти-

А то:
— Як же ви святкували, гік!
— Дякую. Середню. А ви? Певно добре привітали!...

— О ні! Я купив собі увільняючу карту і він крапав алкоголь, гік!...

Коли йдуть свята, то кожний обіщо собі що відлічне, випиться, набере сил. Воно й так виходило з рахунку. Три дні свят, багато їжі, веселі дні!...

А галлять по святах на людей! Жаль бере. Білі, невиспані і той проклятий „гік“. Кого спитати, кожний хорий.

— Знаєте... Якто чоловік може ходити з хворою.

— А вам що?

— Не знаю. Муху піти до лікаря. Тисне мене щось під грудьми. Боюсь, чи не рак!...

Або інший:
— Війна, брате, дається відчувати не зараз. Ще доки чоловік молодий!...

— А тобі що?...

— Ревматизм. Голова мало не лусне. Здається буде на дні дош!...

А ще інший:
— Питаєте, чому я так захрипів? Вийшов зігрітий на двір, вітер обівав і — дивіться: слова не можу промовити. Чи не запалення дихавиці!...

Хорують люди, як не всі, то бодай ті, які святкували. Рак, ревматизм, шлунокові кваси хрипкі — одним словом: пошесть.

Один мій знайомий поклався і пішов зі своїм „раком“ до лікаря. Лікар оглянув, розпитав і врешті поставив діагнозу:

— Це не рак, а ковбаса. За тиждень буде добре.

Мій знайомий вернув урадуваний до дому, але болі не покинули його. Може тому, що лікар помилювався, а може тому, що ще ковбаса не минулася.

Галактіон Чіпка.

ки“: ця, цілком колірована, фільма виявляє виразно великий поступ, який роблять спроби ввести до сірої фільми природні краски.

КІНО „АПОЛЛІО“: „З наказу княжної“.

Безпретенціональна, банальна, але досить мила, бо позбавлена занадто яскравих кіноварварських моментів, фільмова оперета. Жаль тільки Ліліан Гарвей, доброї німецької артистки й балетниці, якій кажуть не тільки співати, але ще й співати — по французьки!

(Ік)

АДВОКАТ

Д-р ЛЮДВИК ЕНІС

переніс бора до реальностей при вул. Гайдарівській Ч. 11 з 1835

СПОРТ

Змагання в кошівці та відбиванні.

Реферат спортових гор Українського Спорту. Союзу уряджує в цьому році змагання за мистецтво краю для мушин і жінок в кошівці та відбиванні. В тій цілі всі спортові клуби і спортові секції руханкових та освітніх товариств, які думають узяти участь в цих змаганнях, згодосять це Спортовому Союзові найдалше до 30. квітня. Змагання будуть відбуватися системою точковою та групами, які устійняться відповідно до зголошень. Кожний клуб постареться про те, щоб один з його членів (не змагунів) опанував спортових гор та зголошений його до судейського іспиту, що відбувається в перших днях травня. До відбивання обов'язують приписи, подані у „Відбиванні“ проф. Ст. Гайдука (накладом Сокола-Батька 1930), а приписи до кошівки будуть небаком розіслані клубам та надруковані в котрійсь газеті. Перша тура розгравок відбудеться в часі від 15. V.—30. VI. За точнішими інформаціями звертатися на адресу: Д-р Дмоховський, Львів, Сикстуська 35.

Краєвий біг на простець.

Спортова Рада подає до відомо, що краєвий біг на простець за мистецтво краю організує Український Студ. Спорт. Клуб у Львові в дні 3. травня. Зголошення слати на адресу: УССК, Супинського 21. До дня 1. травня включно. Позаявляські змагання подадуть, чи рефактують на підліг і котрим поїздом поїдуть біг відбудеться передпопуднем.

Станиславів. Пролом — Т. У. Р. 3:0 (ч. о.)

Противник Пролому не ставився на грише, тому суддя п. Серафін відсвистав вальковер у користь української дружини. В той спосіб здобув Пролом 2 перші мистецькі пункти. Оскільки зачувати, що в цьому році ТУР, стративши найліпших гравців, не буде брати взагалі участі в мистецьких розгряках.

Пролом — Адміра 5:0 (3:0) Тов. змагання.

Склад Пролому: Новицький, Росяк, Кардаш, Бриндзей, Павловський, Панашій, Демянчук, Кернякевич І і ІІ, Попель, Яківчук. — Весь час сильна перевага української дружини над „Ц“ кл. жид. „Адмірою“. Вирішилися з Пролому: Ліва сторона нападу (Яківчук, Попель, Кернякевич ІІ) та оборона, котра зрештою мала дуже мало роботи. Ворота стрілили: Попель (3 — за чергою), Кернякевич ІІ (1) і одні самовбійчі. Суддя п. Шляймер слабкий.

ПІНГ-ПОНГ у Станиславові.

В січні ц. р. заснували заходами Яр. Андруховича пінг-понгову секцію. Члени секції по перших невдачах взялися до інтенсивного тренінгу. Секція приступила до Підокружного Союзу і в неділю розпочала грою з Адмірою мистецтва.

Пролом-Адміра 5:1.

Пролом виходить досить легко переможцем. Пункти здобули: Андрухович І., Ліськевич І., Новицький, Панашій, вигравши 2:1 і Мокло-

вич 3:0. Стратив пункт Демянчук 1:2. — Секція мусить узяти під увагу, що Адміра — це найслабший противник. Здобути пункт з іншими клубами буде доволі тяжко. Тож члени мусять інтенсивно тренувати, щоб зайняти гідне місце в пінг-понгових мистецтвах.

В днях 4.—6. квітня члени Секції взяли участь у змаганнях за індивідуальні мистецтва Станиславова. Найкраще списався Новицький, що заняв 9-е місце на 24 учасників. Т. Л.

Міжнародні дужання у Львові.

11-ий день дужань у цирку (середа 15. ц. м.) почався неприємним інцидентом. Француз Сен-Марс, замість боротися, напав дико на Волинця з кулаками й ногами і викинув його брутально двічі аж за бар'єру. Коли, не вважаючи на оклики публіки й остерогу судді, Сен-Марс продовжував незаконну вуличну бійку, український змагун, Судаков, станув в обороні Волинця і випер Сен-Марса з арени під овації всієї без виїмки публіки. До дальшого дужання Волинця з Сен-Марсом уже не прийшло. Волинець, упавши двічі на бар'єру підчас несподіваного і нечувано брутального нападу на нього, внаслідок цього заявив, що більше змагатися не буде, тимбільше, що його земляк Судаков зможе краще як він протиставитися іншим тужам. Штекер у боротьбі проти болгарина Мартинова зловживав недозволеними хвитами і викинув його теж брутально за бар'єру. Судді засудили Штекера на 50 зол. гривни. Вислід дужань між ними був без результату. Ле Фавр

у 6 хв. поборов Піддубова. Стібор у 37 хв. піддався Вайнури, який здусив його подвійним нельсоном. Судаков після 16 хв. побив Спелачка, дуже сильного та досвідченого змагуна, за що зібрав знову оплески цілого цирку.

Сенсацією дальших змагань є заповіджені виступи жидівського змагуна Пошофа, кодинського суперника Штекера. Пошоф вертається з Америки і появляється вже в п'ятницю на арені. У п'ятницю борються такі пари: Штекер-Сен-Марс, Вайс-Сасорський (рішача), Вайнура-Ле Фавр, Кляй (чоловік гума)-Шербінський, Пошоф-Спелачек.

Нові книжки й журнали.

НОВІ ВИДАННЯ В-ВА „РУСАЛКА“: Дм. Гунькевич; „МАНІВЦЯМИ“, трагікомедія з кандійського життя на 3 дії. Ціна 1.60 зол. „ЗАПОРОЖЦІ“, картина Репіна, безпл. додаток до Театр. Бібліотеки, в прод. 3 зол. „ХРИСТОС ВОСКРЕС!“, 10 почт. картин з образів Пстрака, Кульчицької і Манастирського, безпл. додаток до Театр. Бібл., в прод. 7 зол. сотня. НАРОДНІ ВИШИВКИ, 12 листів, 4 і 3 зол. Замовлення слати на адресу: Гр. Гануляк, Львів, Куркова 10.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам для 15. квітня 1931 року: масло експортне і десертне пріма 4.50 зол., за кільо; літра жолка 28—29 сот.; літра сметани 1.40 зол., копа яєць 5.20 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

П'ятниця, 17. квітня, год. 7:30 вечором „Вікторія і її гусар“.
Субота, 18. квітня, год. 3:00 попол. „Попелюшка“, год. 7:30 вечором „Вікторія і її гусар“ Абрагама.
Неділя, 19. квітня, год. 3:30 попол. „Ляке“, год. 7:30 вечором „Вікторія і її гусар“ Абрагама.

Театр Різнородностей (в Нар. Домі):

П'ятниця, 17. квітня, год. 7:30 веч. „Спир за сержанта Грішу“, драма Цвайга;
Субота, 18. квітня, год. 7:30 вечором „Спир за сержанта Грішу“.
Неділя, 19. квітня, год. 3:30 попол. „Спир за сержанта Грішу“, год. 7:30 веч. „Спир за сержанта Грішу“.

Малый Міський Театр:

П'ятниця, 17. квітня, год. 7:30 веч. „Интерес в Америку“, комедія Франка.
Субота, 18. квітня, год. 7:30 вечором „Интерес в Америку“.
Неділя, 19. квітня, год. 3:30 попол. „Модне подружжя“, год. 7:30 вечором „Интерес в Америку“.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова оперетка „На прикрасі князів“ (Лізія Гарвей).

КАСНО: Звукова фільма: „Анна Хрісті“ (Грета Гарбо).

КОЛЬОСЕИ: „Чотири пера“ (Клів Брук, Ноан Бері).

ЛЕВ: Звукова фільма „Вічні дурні“ (в жидівській мові) та додатки.

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Наша е ніч“.

ОАЗА: Звукова фільма „Снігцве серце“ (Од. Джолсон, Соні Бой).

ПАЛІАС: Звукова фільма: „На Заході без змін“ (Ремарка).

ПАН: „Кохання в кайданах“. „Я хочу на полотно“.

ПАСАЖ: „Панамаські пірати“ (дві серії).

ПРОМІНЬ: „Залюблені“.

ФІАТОМОРГНА: „Івонка“ (Ядв. Смолярська).

ХИМЕРА: „Чорна жінка“.

СТИЛЕВЕ: Залізна маска (Фербенкс).

УТИХА: „Шаном ганьби“. „Студент із Монтані“.

Програма радіо.

П'ятниця 17. квітня 1931.

Варшава (1411,8) 17:45 Легка музика, 20:15 Симф. концерт. Гамбург (372,2) 17:55 „Норимберські співці“ оп. Вагнера. Рига (524,5) 19:03 „Дон Цезар“ оп. Деллігера. Прага (486,2) 20:00 Концерт чеської філармонії. Берлін (419) 20:00 „Севільський цирюльник“ опера Росіні. Відень (316,3) 20:00 Концерт фрагментів з опер. Кіншля. Бреслав (525) 20:30 „Гаспароне“ оп. Міллекера. Мінхен (532,9) 20:30 „Доктор і аптека“ ком. оп. Дітерсдорфа. Рим (441,2) 21:30 Симф. концерт. Гельсінгфорс (221,4) 22:00 Спів. рецитали: Харків (937,3) 15:00 Опер. музика, 19:30 Концерт орк. Ленінград (1000) 8:30, 16:30 Концерт, 18:00 Опера або концерт. Париж (1724,1) 22:30 Концерт.

Неділя 19. IV. 1931.

Варшава (1411,8) 10:15 Богослуження. Гельсінгфорс (221,4) 11:00 Соната Рубінштайна g-dur. Лондон (356,3) 17:15 Скрипковий рецитал Деліс Кеппелі. Берлін (419) 14:30 Мандоліністи. Рим (441,2) 17:00 Концерт Прага (486,2) 9:30 Релігійна музика Будапешт (550,3) 11:15 Богослуження і концерт. Харків (937,3) 15:00 Музична авдіція. Ленінград (1000) 14:00 Концерт для дітей.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Загальні Збори Т-ва Вакаційних Осель відбудуться у вівторок 28. квітня 1931 р. в год. 5. поп. в домі Марійського Т-ва, вул. Бляхарська 11, II. пов. Якщо в означеній годині не явиться би статуту вимагана число членів, то другі Загальні Збори, яких рішення будуть правосильні без огляду на число учасників, відбудуться в год. 5:30 в тім самім домі і з тим самим дивним порядком. — Виділ.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ГОДИННИКИ, світової слави, прецизійні, Omega, Zenith, Longines, — модну БІЖУТЕРІЮ, прегарне СРІБЛО поручає дешево і на догодних умовах Домбровські Розважівські — Львів, Академічна 2. 1447 9-7

ФІРАНКОВІ МАТЕРІЯЛИ, індиантрени новочасні карніші. Ціни революційно знижені. — БАНК — пл. Марійська 5, I. пов. 1740 6—6

ГОДИННИК ВАШІ буде найліпше на правлений у найбільшій годинничарській роботні Івана Зельтенрайха Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репаратії прислати поштою. — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1538

СУБСТИТУТ нотаріальний шукає посади. Зголошення до: В. Мартиненко, Богородчани — для С. 1829 4-5

ДИМ у Кривичнях за личаківським парком, мурований з огородам зараз на продаж. — Відомість ханцелярія адв. д-ра Морещького, Львів, Красніх 10. 1841 2—2

КАМЕНИЦЯ жона у Львові, що дає великий дохід, оказію на продаж. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Реальність“. 1851 2—2

ХОЧЕШ МАТИ свою, гардеробу найстараніше хемічно вичищену, дай її до по найновішим вигодам урядової хемічної чистильні і фарбарні „Nowo-zwiaz“ Львів. Контори привіть у складницях Рудольфа Найвельта: пл. Марійська 8, Казимірівська 25, Ринок 21, Горюлицька 72, Бальонова 3, Крайівська 25. 1853

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

НАКЛАДІЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

порукає слідуючі свої видавництва:

Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.

Адреса всіх видавництв така:

BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41.

В переписці треба зазначувати:

Ausland-Abteilung. Місця платности в Польщі: Банк для торгівлі та промислу, Познань (чековеkonto в ПКО ч. 200.490). Почтонеkonto у Берліні: Berlin, N-o 3.111. 72—7

Звичайні Загальні Збори

Товариства взаїмних обезпечень на життя і ренти „КАРПАТІЯ“ у Львові

відбудуться в четвер, дня 30. квітня 1931 р. в год. 5-й пополудні в салі засідань Дирекції Товариства „Дністер“ у Львові при вул. Руській ч. 20. з таким порядком нарад:

- 1) Відчитання і затвердження протоколу з останніх Загальних Зборів з дня 19. червня 1930.
- 2) Звіт з діяльності і продовження рахункових замкнень за рік 1930.
- 3) Звіт ревізійної комісії з внеском про заявленні Надзірній Раді і Дирекції абсолютній за рік 1930.
- 4) Внески Надзірної Ради:
 - a) в справі розділу надань за рік 1930;
 - b) в справі зміни §§ 1—33 статуту про поширення діяльності і способу дотримування фондів Товариства та узгодження постанов статуту з розпорядком Ради Міністрів з 20. IX. 1930. ДЗРП 66 поз. 523, розп. Президента Р. П. з 26. I. 1928. ДЗРП 9 поз. 64 і розп. Міністра Скарбу з 12. X. 1929 ДЗРП 87 поз. 660.
- 5) Затвердження кооптації одного члена Надзірної Ради.
- 6) Вибір 3-ох членів і 3-ох заступників Ревізійної Комісії.
- 7) Інтерпелляції членів.

У Загальних Зборах мають право брати участь усі власновідні члени, що обезпечені є в Товаристві найменше від року, а також власники 25 уділових листів. В тій цілі мають одні і другі зажадати від Дирекції найменше 8 днів перед Зборами доручення їм легітимності або мають повідомити Дирекцію, що визнають участь у Загальних Зборах.

Надзирна Рада і Дирекція Товариства взаїмних обезпечень на життя і ренти „Карпатія“ у Львові. 1697

Подяка.

Для 31-го березня несподівана смерть забрала нам найдорожчу жінку і сестру, бл. п. Галю зі Скварків Матвійчуків. В тім нещасті, котре нас так тяжко прибило, знайшли ми серця, котрі в тих тяжких для нас хвилях виявили нам своє співчуття і несли розраду, а Покійній віддали останню прислугу. З тої причини почуваємося до обов'язку подякувати всім знайомим і товаришам Покійної, котрі нам в якийнебудь спосіб виявили свою поміч чи співчуття, а Покійній віддали останню прислугу. В першій жері найсердечніше дякуємо Всеч. о. кан. В. Ліщинякові за батьківську потіху, участь у похоронних обрядах і відправлення поминах, Всеч. о. парохам: кан. Кішакевичеві і пар. Семчишинів за похоронний провід, Всеч. о. парох. Садовському й о. д-рові Костельнякові за відправлення поминах, Ви. III. Куріла-сам, Таранькам, Геваям, Кария, Ви. меп. Євниові, п. Завенський за візки і квіти, Управі української ділової бурсії й ученикам на руки Ви. п. меп. Говиківчові і п. Левинської за вінок і за збірну участь у похороні, Ред. „Діла“ за прихильну посмертну згадку. Товариству Українських Емігрантів на руки голови Арт. Магалевського за невзначайно сердечне надгробне слово, хоріві п. рад. Купчинського за гарний спів на похороні і на поминах. Накінеш подяка всім знайомим, Товаришам і Ученикам Покійної за висловні співчуття і за відправлення тліяних останків на цвинтар.

Львів. 16. квітня 1931.

Микола Матвійчук, муж.
Маруся і Михайло Скварки,
сестра і брат.

1852

Найдешевші книжки!

ШЕВЧЕНКО і КНЯЖНА РЕДНІНА

Ціна 1.50 зол., на почт. перес. 50 сот.

МИКОЛА МАТІВ-МЕЛЬНИК

КРІЗЬ ДИМ І ЗГАР

Ціна 50 сот., з поштовою перес. 70 сот.

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.

С М І Х З Е М Л І

Ціна 1.50 зол., з почт. перес. 2.10 зол.

ЕВГЕН ЧИКАЛЕНКО

Спогади І. II. і III. часть

Ціна 5— золотих — без пересилки

АЛЬФОНС ДОДЕ

МАЦІЦЬКИЙ

Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3— зол., з почт. пересилкою 4— зол.

Можна дістати в Адм. „Діла“

Львів, Ринок 10. II. п.

1-1 1-1 200 в книгарнях.

присилайте передплату!